

Cartea lui Ioel și Biserica Adventistă de Ziua a Șaptea laodiceană - Numărul treizeci și cinci

Jeff Pippenger

2026-01-27

Numărul treizeci și cinci

La pagina 81 din Early Writings (iar „81” este un simbol al unui Mare Preot divin și al optzeci de preoți), este consemnat al doilea vis al lui William Miller. Asemenea lui Nebucadnețar, William Miller a avut două vise. Al doilea vis al lui Nebucadnețar, din capitolul patru al cărții Daniel, este încadrat în contextul „celor șapte vremi” ale lui Moise din Leviticul douăzeci și șase. Miller a folosit capitolul patru din Daniel pentru a ilustra „cele șapte vremi” din Leviticul douăzeci și șase, când a predat 2.520, deși el o numea „cele șapte vremi”. Miller nu a recunoscut că fusese tipificat de Nebucadnețar, însă cele 2.520 de zile ale lui Nebucadnețar din capitolul patru sunt reprezentate atât de cuvântul „împrăștiere”, cât și de faptul că acesta apare „de șapte ori”, înainte ca omul cu peria de murdărie să sosească în visul lui Miller.

Miller este numit „Părintele Miller” de către Sora White, dar nu în chip păgân, precum o fac catolicii, ci într-un mod patriarhal, asemenea Părintelui Avraam. Miller este un simbol; el este un om al legământului, reprezentând lanțul simbolurilor biblice de-a lungul căii către legământul final cu cei o sută patruzeci și patru de mii. Ioel ne înștiințează că, în zilele din urmă, bătrânii vor visa visuri, iar William Miller este bătrânul istoriei noastre și, de asemenea, plugarul care a împlinit profeția lui William Tyndale, care spune: „Dacă Dumnezeu îmi va cruța viața, înainte de mulți ani voi face ca un băiat care mână plugul să cunoască mai mult din Scriptură decât cunoști tu.”

Dumnezeu a trimis pe îngerul Său să lucreze asupra inimii unui fermier care nu crezuse în Biblie, ca să-l conducă la cercetarea profețiilor. Îngerii lui Dumnezeu l-au vizitat în repetate rânduri pe acel ales, pentru a-i călăuzi mintea și a-i deschide înțelegerea asupra profețiilor care fuseseră întotdeauna întunecate pentru poporul lui Dumnezeu. Începutul lanțului adevărului i-a fost dat și a fost călăuzit să caute verigă după verigă, până când a privit cu uimire și admirație la Cuvântul lui Dumnezeu. A văzut acolo un lanț desăvârșit al adevărului. Acel Cuvânt pe care îl socotise neinspirat i s-a deschis acum înaintea vederii sale în frumusețea și slava sa. A văzut că o parte a Scripturii o explică pe alta, iar când un pasaj îi era închis înțelegerii, găsea în altă parte a Cuvântului ceea ce îl explica. El a privit Cuvântul sacru al lui Dumnezeu cu bucurie și cu cea mai adâncă reverență și teamă sfântă. Scrieri timpurii, 230.

Miller a fost plugarul care a împlinit profeția lui Tyndale, iar prima sa publicare a cunoștințelor profetice pe care le adunase din desigilarea lui Daniel 8:14 a avut loc în 1831, la două sute douăzeci de ani după publicarea Versiunii King James a Bibliei. John Wycliff, William Tyndale și publicarea Bibliei King James în 1611 reprezintă trei repere care deschid profeția de două sute douăzeci de ani, ce se încheie când băiatul cu plugul al lui Tyndale avea să deschidă Cuvântul lui Dumnezeu pentru mesajul primului înger, care avea să fie urmat de încă doi îngeri. Acel prim înger a sosit în 1798, iar al treilea în 1844. Wycliff, Tyndale și King James se leagă de plugarul care avea

să împlinescă predicția lui Tyndale și care avea să simbolizeze istoria celor trei îngeri de la 1798 până la 1844.

Descoperirea alfa a lui William Miller a constat în cei 2.520 de ani din Leviticul douăzeci și șase, iar descoperirea sa omega a constat în cei 2.300 de ani din Daniel 8:14. Împrăștierea de 2.520 de ani a lui Iuda a început în 677 î.Hr. și s-a încheiat în 1844. Cei 2.300 de ani din Daniel 8:14 s-au încheiat în 1844. Amândouă s-au încheiat împreună în 1844, iar punctele de plecare ale descoperirilor alfa și omega ale lui William Miller au fost despărțite de două sute douăzeci de ani. „Două sute douăzeci” este un simbol al lui William Miller, pe mărturia a doi martori. Descoperirile alfa și omega ale lui Miller sunt reprezentate de 1798 și 1844. Împrăștierea de 2.520 de ani împotriva regatului de nord s-a încheiat în 1798, iar patruzeci și șase de ani mai târziu, în 1844, s-au încheiat cei 2.300 de ani.

Cei 2.520 de ani care s-au încheiat în 1798 marchează acea dată, iar cei 2.520 de ani împotriva lui Iuda, care s-au încheiat în 1844, produc o perioadă de două sute douăzeci de ani. Aceasta înseamnă că cei 2.520 împotriva lui Israel produc perioada profetică de patruzeci și șase de ani, iar cei 2.520 împotriva lui Iuda produc perioada profetică de două sute douăzeci de ani. Alfa acelei perioade este 677 î.Hr., iar omega este 457 î.Hr., ceea ce înseamnă că alfa perioadei de patruzeci și șase de ani și al perioadei de două sute douăzeci de ani este reprezentat de cei 2.520, iar omega ambelor linii o constituie cei 2.300. Cele două „împrăștieri” de 2.520 de ani oferă doi martori ai unei perioade care începe cu cei 2.520 și se încheie cu cei 2.300. Ambele aceste linii identifică descoperirile alfa și omega ale lui William Miller.

Visul lui William Miller

Am visat că Dumnezeu, printr-o mână nevăzută, mi-a trimis o casetă lucrată cu meșteșug, de aproximativ zece inci lungă și pătrată, cu latura de șase inci, din abanos, incrustată în chip iscusit cu perle. La casetă era atașată o cheie. Am luat îndată cheia și am deschis caseta; și, spre uimirea și surprinderea mea, am găsit-o plină cu giuvaeruri de tot felul și de toate mărimile, diamante, pietre prețioase, precum și monede de aur și de argint de orice dimensiune și valoare, rânduite cu frumusețe, fiecare la locul ei, în casetă; iar astfel rânduite, ele reflectau o lumină și o slavă pe care numai soarele le putea egala.

Am socotit că nu era îndatorirea mea să mă bucur singur de această priveliște minunată, deși inima mea s-a bucurat peste măsură de strălucirea, frumusețea și valoarea conținutului său. Prin urmare, am așezat-o pe o masă din mijlocul camerei mele și am făcut cunoscut că toți cei care doreau puteau veni să vadă cea mai glorioasă și mai strălucitoare priveliște văzută vreodată de către om în această viață.

Oamenii au început să intre, la început puțini la număr, dar înmulțindu-se până au alcătuit o mulțime. Când priveau întâi în casetă, se minunau și strigau de bucurie. Dar pe măsură ce se înmulțeau privitorii, fiecare începea să răscolească nestematele, scoțându-le din casetă și împrăștiindu-le pe masă.

Am început să mă gândesc că stăpânul avea să-mi ceară iarăși, din mâna mea, caseta și giuvaerurile; și că, dacă le-aș îngădui să fie împrăștiate, nu le-aș mai putea așeza niciodată la

locul lor în casetă ca mai înainte; și am simțit că nu voi putea nicicând să mă achit de răspundere, căci aceasta ar fi imensă. Am început atunci să-i rog stăruitor pe oameni să nu se atingă de ele, nici să nu le scoată din casetă; dar cu cât îi rugam mai mult, cu atât le împrăștiau mai mult; și acum păreau că le împrăștiau pretutindeni în încăpere, pe podea și pe fiecare piesă de mobilier din încăpere.

Am văzut atunci că, printre nestematele și monedele autentice, ei împrăștiaseră o mulțime nenumărată de nestemate neautentice și monede contrafăcute. Am fost puternic mâniat de purtarea lor josnică și de nerecunoștința lor și i-am muștrat și le-am adus reproșuri pentru aceasta; dar cu cât muștram mai mult, cu atât împrăștiau mai mult nestematele false și monedele false printre cele autentice.

Atunci m-am tulburat în sufletul meu trupesc și am început să folosesc forța fizică pentru a-i împinge afară din încăpere; dar, pe când îl împingeam pe unul afară, mai intrau trei și aduceau murdărie, așchii, nisip și tot felul de gunoaie, până când le acopereau pe fiecare dintre nestematele adevărate, diamantele și monedele, încât toate erau scoase din vedere. Mi-au rupt în bucăți lădița mea și au împrăștiat-o printre gunoaie. Am crezut că nimeni nu lua în seamă întristarea mea sau mânia mea. Am ajuns pe deplin descurajat și abătut și m-am așezat și am plâns.

Pe când astfel plângeam și mă jeliam pentru marea mea pierdere și pentru răspunderea mea, mi-am adus aminte de Dumnezeu și m-am rugat cu stăruință ca El să-mi trimită ajutor.

De îndată s-a deschis ușa și un bărbat a intrat în încăpere, după ce toți oamenii o părăsiseră; iar el, având o mătură în mână, a deschis ferestrele și a început să măture murdăria și gunoiul din încăpere.

Am strigat către el să se oprească, căci se aflau câteva nestemate de mare preț împrăștiate printre gunoaie.

Mi-a spus: „Nu te teme”, căci El „va purta grijă de ei”.

Atunci, pe când el mătura mizeria și gunoiul, bijuteriile false și monedele contrafăcute, toate s-au ridicat și au ieșit pe fereastră ca un nor, iar vântul le-a purtat departe. În vârtoarea aceea mi-am închis pentru o clipă ochii; când i-am deschis, tot gunoiul dispăruse. Pietrele prețioase, diamantele, monedele de aur și de argint zăceau risipite din belșug peste tot în încăpere.

Apoi a așezat pe masă o casetă, mult mai mare și mai frumoasă decât cea de dinainte, și a adunat cu pumnul bijuteriile, diamantele, monedele și le-a aruncat în casetă, până n-a mai rămas niciuna, deși unele dintre diamante nu erau mai mari decât vârful unui ac.

Apoi m-a chemat: „Vino și vezi.”

„Am privit în casetă, dar ochii mi-au fost orbiți de priveliște. Ele străluceau cu de zece ori mai multă slavă decât înainte. Am crezut că fuseseră șlefuite în nisip de picioarele acelor nelegiuți care le împrăștiaseră și le călcașeră în pulbere. Erau așezate într-o frumoasă rânduială în casetă, fiecare la locul său, fără nicio osteneală vizibilă din partea omului care le aruncase înăuntru. Am strigat de mare bucurie, iar acel strigăt m-a trezit.” Scrieri timpurii, 81-83.

Începând de la pagina „81”, un simbol al preoților, visul identifică istoria lucrării Bisericii Adventiste de Ziua a Șaptea laodiceene de a distruge adevărurile fundamentale alcătuite de Divinitate prin intermediul umanității lui William Miller. Istoria se încheie când Miller „a strigat cu foarte mare bucurie”, iar strigătul „l-a trezit”. Istoria reprezentată în vis se încheie la strigarea cea mare a celui de-al treilea înger, care este apogeul Strigării de la miezul nopții. Narațiunea istorică a visului lui Miller reprezintă, de asemenea, reperele istoriei milerite și, prin urmare, reprezintă totodată istoria paralelă a mișcării celor o sută patruzeci și patru de mii. La fel de semnificativ este și faptul că reprezentarea istorică a visului conține, de asemenea, un fractal profetic al istoriei care a început să se repete în 2023.

Nestematele adevărului care au fost recunoscute în istoria celor o sută patruzeci și patru de mii au fost consemnate în registrul public în 2004, iar apoi din nou în 2012, când prezentarea Tabelelor lui Habacuc a adunat un grup menit să fie împrăștiat. Acele adevăruri au fost așezate pe masă în 2004, odată cu prima prezentare a adevărilor care fuseseră desigilate în 1989. Atunci, „câțiva” au luat aminte la mesaj, dar în 2012, seria de 95 de prezentări intitulată Tabelele lui Habacuc a atras o mulțime, căci „oamenii au început să vină, la început puțini la număr, dar crescând până la o mulțime.”

Din 2012 până la 18 iulie 2020, acele adevăruri au fost împrăștiate în mod progresiv și acoperite de moloz. La 18 iulie 2020, susținătorii mesajului Tabelelor lui Habacuc au fost împrăștiați pentru o perioadă de trei zile și jumătate.

Și când își vor isprăvi mărturia lor, fiara care se ridică din adâncul fără fund va face război împotriva lor, îi va birui și îi va ucide. Și trupurile lor moarte vor zăcea pe ulița cetății celei mari, care, în chip duhovnicesc, se cheamă Sodoma și Egipt, unde a fost răstignit și Domnul nostru. Și dintre popoare, seminții, limbi și neamuri vor vedea trupurile lor moarte trei zile și jumătate și nu vor îngădui ca trupurile lor moarte să fie puse în morminte. Iar cei ce locuiesc pe pământ se vor bucura de ei, se vor veseli și își vor trimite daruri unii altora, pentru că acești doi prooroci i-au chinuit pe cei ce locuiesc pe pământ. Apocalipsa 11:7-10.

În Sabatul de 30 decembrie 2023, Future for America s-a alăturat unei întâlniri pe Zoom pentru prima sa adunare publică de la 18 iulie 2020. Data de 30 decembrie 2023 se află la 1.260 de zile după 18 iulie 2020, adică „trei zile și jumătate”. În timp ce Ilie și Moise zăceau morți în stradă, cealaltă clasă „se bucură”. Future for America revenise la publicarea mesajului profetic în iulie 2023, căci mesajul care urma atunci să meargă către întregul pământ, din necesitate profetică, trebuia să vină din „pustie”. Trei zile și jumătate, sau 1.260 de zile, reprezintă o pustie.

Și femeia a fugit în pustie, unde are un loc pregătit de Dumnezeu, ca să fie hrănită acolo o mie două sute șaiszeci de zile. Apocalipsa 12:6.

„Pustia” este „o mie două sute șaiszeci de zile”, adică 1.260 de zile — totodată „trei zile și jumătate” — și este reprezentată în Apocalipsa 12:6; iar „126” este o zeciuială din 1.260. Unul dintre adevărurile uimitoare care au fost atunci desigilate a fost nevoia de pocăință, în împlinirea rugăciunii „de șapte ori” din Leviticul douăzeci și șase.

Perioada de 1.260 de zile este, de asemenea, un simbol al 2.520 de zile. Perioada „de șapte ori” împotriva regatului de nord a început în 723 î.Hr. și s-a încheiat în 1798. Punctul de mijloc este anul 538, creând astfel 1.260 de ani în care păgânismul a călcat în picioare sanctuarul și oștirea, urmași de alți 1.260 în care papalitatea a călcat în picioare sanctuarul și oștirea. Această structură profetică este aliniată cu cele 1.260 de zile de la botezul lui Hristos până la cruce, urmate de 1.260 de zile profetice până în anul 34 d.Hr., când evanghelia a fost dusă neamurilor. Astfel, pe mărturia a doi martori, perioada de 1.260 de zile este parte din 2.520 de zile, sau perioada „de șapte ori” a lui Moise din Leviticul douăzeci și șase.

În perioada „glasului celui ce strigă în pustie”, care a început la Sabatul din 18 iulie 2020 și a durat până la Sabatul din 30 decembrie 2023, glasul a început să strige în iulie 2023; iar când perioada „pustiei” s-a încheiat la Sabatul din 30 decembrie 2023, a avut loc învierea lui Moise și a lui Ilie. Mesajul glasului a identificat faptul că borna primelor dezamăgiri paralele din fiecare mișcare de reformă explică predicția falsă din 18 iulie 2020, în contextul pildei celor zece fecioare. El i-a chemat pe bărbați și pe femei la pocăința reprezentată de rugăciunea din Leviticul douăzeci și șase. Visul lui Miller reprezintă tocmai acea pocăință atunci când el consemnează: „În timp ce astfel plângeam și jeleam pentru marea mea pierdere și răspundere, mi-am adus aminte de Dumnezeu și m-am rugat cu stăruință ca El să-mi trimită ajutor.”

Veniți și vedeți

Visul lui Miller este delimitat de două ocurențe ale expresiei «Vino și vezi». Prima dată, Miller îi invită pe oameni la «Vino și vezi», iar a doua oară «omul cu peria de praf» îl invită pe Miller la «Vino și vezi». «Vino și vezi» este un simbol profetic care identifică un adevăr profetic desigilat. Fiecare dintre primele patru peceti conține porunca «Vino și vezi».

Și am văzut când Mielul a deschis una dintre peceti, și am auzit, ca un vuiet de tunet, pe una dintre cele patru făpturi vii zicând: Vino și vezi. ... Și când a deschis a doua pecete, am auzit pe a doua făptură vie zicând: Vino și vezi. ... Și când a deschis a treia pecete, am auzit pe a treia făptură vie zicând: Vino și vezi. ... Și când a deschis a patra pecete, am auzit glasul celei de-a patra făpturi vii zicând: Vino și vezi. Apocalipsa 6:1, 3, 5, 7.

„Vino și vezi” de la începutul visului lui Miller este alfa, iar „vino și vezi” de la sfârșit este omega. Visul identifică desigilarea de la începutul visului ca fiind nestemate care, „așezate, reflectau o lumină și o slavă egalate doar de soare.” Când Hristos i-a adresat lui Miller invitația „Vino și vezi” cu privire la omega, Miller spune: „Ochii mei au fost orbiți de priveliște. Ele străluceau cu o slavă de zece ori mai mare decât cea de dinainte.” Lumina alfa era ca soarele, iar lumina omega era de zece ori cât soarele.

Risipește

Tânguirea și pocăința lui Miller sunt reprezentate la sfârșitul perioadei care a început cu primul „vino și vezi” și s-a încheiat cu ultimul „vino și vezi”. În perioada care începe cu desigilarea de către Miller a unui mesaj către popor și apoi se încheie cu desigilarea de către Hristos a unui mesaj către Miller, cuvântul „împrăștiere” este reprezentat prin „șapte vremi”. Miller va folosi din nou

cuvântul, dar între prima și ultima desigilare, „împrăștiere” este exprimat prin „șapte vremi”. Biblia identifică judecata „celor șapte vremi” cu cuvântul „împrăștiere”.

Și vă voi împrăștia printre neamuri și voi scoate sabia după voi; și țara voastră va fi pustiită, iar cetățile voastre vor fi pustii. Leviticul 26:33.

Adevărul cel dintâi pe care l-a descoperit Miller a fost „de șapte ori” din Leviticul douăzeci și șase, iar în visul său, în perioada cuprinsă între publicarea soliei lui Miller și publicarea soliei lui Hristos, toate adevărurile fundamentale reprezentate de lucrarea lui William Miller aveau să fie acoperite cu gunoiul și monedele contrafăcute ale teologilor laodiceeni ai Adventismului de Ziua a Șaptea. Acea respingere a adevărurilor fundamentale este reprezentată ca șapte împrăștieri în cadrul istoriei dintre alfa și omega. „De șapte ori” este un simbol al lucrării lui William Miller, care, la rândul ei, constituie temeliile Adventismului de Ziua a Șaptea, dintre care cele 2.300 de zile din Daniel 8:14 constituie stâlpul central al acelei temelii. Aceasta identifică faptul că cei 2.520 de ani de împrăștiere, care au constituit prima, sau descoperirea alfa, a lui William Miller, marchează începutul unei perioade care s-a încheiat cu descoperirea omega a lui William Miller, respectiv cele 2.300 de zile.

Când Adventismul de Ziua a Șaptea laodicean a lăsat la o parte „cele șapte vremi” în 1863, a lăsat la o parte prima descoperire a lui William Miller, adică descoperirea sa alfa și descoperirea sa de temelie. Ultima descoperire a lui Miller a fost cea a celor 2.300 de zile, care a fost descoperirea sa omega și descoperirea sa încununătoare. „Cele șapte vremi” care s-au încheiat în 1798 au marcat cei 2.520, iar cele 2.300 de zile au fost marcate în 1844.

Este omul cu peria de măturat cel care strânge laolaltă nestematele, după ce au fost împrăștiate pentru șapte vremi. Apoi caseta este mai mare și mai frumoasă și are o strălucire de zece ori mai puternică decât soarele. Numărul zece este un simbol al încercării, iar acele nestemate, prin urmare, strălucesc la proba cu privire la ziua soarelui, așa încât visul lui Miller începe în 1798 și se încheie la strigătul cel tare al îngerului al treilea, la legea duminicală.

Istoria milleriților de la 1798 până la 1863 este, de asemenea, istoria de la 1798 până la iminentă lege duminicală. Istoria reprezentată în visul lui William Miller, care are loc între momentul în care Miller spune „vino și vezi” și momentul în care omul cu peria de curățat murdăria spune „vino și vezi”, reprezintă atât perioada de la 1798 până la 1863, cât și perioada de la 1798 până la legea duminicală. Linia care se încheie în 1863 este un fractal profetic al liniei care începe în 1798 și se încheie cu legea duminicală. Ambele aceste linii sunt reprezentate în visul lui Miller.

Ușa închisă la 22 octombrie 1844 tipifică ușa închisă la legea duminicală. Profeția celor 2.300 de ani, care s-a împlinit în 1844, tipifică legea duminicală.

Venirea lui Hristos, ca Marele nostru Preot, în Sfânta Sfintelor, pentru curățirea sanctuarului, prezentată în Daniel 8:14; venirea Fiului omului la Cel Îmbătrânit de zile, așa cum este prezentată în Daniel 7:13; și venirea Domnului la templul Său, prorocită de Maleahi, sunt descrieri ale aceluiași eveniment; iar acesta este, de asemenea, reprezentat prin venirea mirelui la nuntă, descrisă de Hristos în pilda celor zece fecioare din Matei 25. Marea Luptă, 426.

Linii

Omega descoperirilor lui Miller a fost profeția de 2.300 de ani, așadar atât 1844, cât și Legea duminicală sunt reprezentate de cei 2.300 de ani. Aceasta înseamnă că, pentru ambele linii, 2.520 este alfa, iar 2.300 este omega; o linie se încheie în 1863, iar cealaltă se încheie odată cu Legea duminicală. Pe ambele linii, profeția de 2.520 este alfa și/sau piatra de temelie. Fractalul dintre 1798 și 1863 din istoria de temelie a milleriților se aliniază, de asemenea, cu un alt fractal din istoria omega, de piatră de închidere, a celor o sută patruzeci și patru de mii.

La 9/11, Dumnezeu Și-a chemat poporul Său să se întoarcă la căile cele vechi din cartea lui Ieremia, care sunt temeliile, care, la rândul lor, sunt reprezentate de mesagerul istoriei de temelie, care, la rândul lui, este reprezentat de descoperirea sa alfa, de temelie, a „șapte vremi”. „Șapte vremi” este simbolul temeliilor celor o sută patruzeci și patru de mii, iar la 9/11 a început pecetluirea acelu grup prin mesajul de încercare al temeliilor, reprezentat de chiar primul adevăr de temelie al lui William Miller și al Adventismului. La 9/11 a început timpul pecetluirii, iar la legea duminicală care va veni în curând timpul pecetluirii celor o sută patruzeci și patru de mii se încheie.

Acea istorie este un fractal care începe cu 2.520 și se încheie cu 2.300, iar acea istorie este, prin urmare, a treia linie a istoriei profetice reprezentată în visul lui William Miller. Cei 2.520 s-au împlinit în 1798, iar cei 2.300 în 1844. Lucrarea reprezentată de cele două linii este lucrarea lui Hristos de a-Și îmbina divinitatea cu umanitatea noastră. Este lucrarea de a transforma un păcătos într-un sfânt, restabilind natura superioară pe tronul ei de drept deasupra naturii inferioare. Din acest motiv, trupul omenesc are nevoie de 2.520 de zile pentru a reproduce în întregime fiecare celulă a trupului, iar același trup se bazează pe 23 de cromozomi masculini combinați cu 23 de cromozomi feminini. Împreună, ei dau naștere unui templu viu, care este reprezentat prin numărul „46”, care este perioada din 1798 până în 1844, care este perioada visului lui William Miller, de la cei 2.520 din 1798 până la cei 2.300 din 1844.

Visul lui William Miller conține, de asemenea, un alt fractal demn de remarcat. Intervalul de la 11 septembrie până la Legea duminicală este un fractal al celui de la 1798 până la Legea duminicală, după modelul intervalului 1798 până la 1863. Intervalul de la 2023 până la Legea duminicală este un fractal al celui de la 11 septembrie până la Legea duminicală, iar aceasta este istoria spre care indică toate liniile din visul lui Miller drept omega al tuturor. Aceasta este perioada în care adevărurile originare sunt mărite de zece ori mai mult decât soarele.

Cele două turnuri

În anii 1840, cuvântul „bustle” (ca substantiv) însemna în mod obișnuit activitate energică, febrilă sau zgomotoasă — adesea cu o notă de vâlvă, înfrigurare, grabă ori agitație. Se referea la mișcare vioaie, forfotă ori agitație, fie într-o mulțime, într-o gospodărie, într-o piață, fie în timpul unui anumit eveniment. „Forfota” din visul lui Miller ar descrie, așadar, izbucnirea imediată de activitate, înfrigurare sau treburi urgente care se petreceau chiar atunci — freamătul sau forfota trecătoare ale situației ori ocaziei prezente.

Miller afirmă: „Atunci, pe când el mătura murdăria și gunoiul, bijuteriile false și moneda contrafăcută, toate s-au ridicat și au ieșit pe fereastră ca un nor, iar vântul le-a purtat departe. În zarva aceea mi-am închis ochii pentru o clipă; când i-am deschis, gunoiul dispăruse cu totul.”

„Forfota” identifică două momente în visul lui Miller: primul, când mulțimea împrăștiată giuvaerurile, și apoi, când omul cu peria de murdărie deschide ferestrele și începe să măture afară giuvaerurile false. Prima, forfota alfa, este acoperirea giuvaerurilor, iar a doua, forfota omega, este restaurarea giuvaerurilor. În timpul forfotei, Miller și-a închis ochii. Miller a fost așezat la odihnă în 1849, chiar în momentul în care Hristos Își întindea mâna a doua oară ca să adune rămășița poporului Său. Atunci Miller și-a închis ochii, iar în 1850 adevărurile sale au fost din nou așezate pe o masă, în împlinirea poruncii din Habacuc de a scrie vedenia și de a o face limpede. În acea perioadă de forfotă, Miller își închide ochii, iar când se trezește, giuvaerurile sunt în curs de restaurare.

Al doilea freamăt din visul său are loc atunci când stindardul celor o sută patruzeci și patru de mii este înviat, curățit și purificat ca stindardul pe care Zaharia îl identifică drept giuvaeruri pe o cunună.

Și Domnul Dumnezeu lor îi va mântui în ziua aceea, ca pe turma poporului Său; căci ei vor fi ca pietrele unei coroane, înălțate ca un steag pe țara Lui. Cât de mare este bunătatea Lui și cât de mare este frumusețea Lui! Grâul va veseli pe tineri, iar mustul pe fecioare. Cereți de la Domnul ploaie la vremea ploii târzii; astfel Domnul va face nori strălucitori și le va da averse de ploaie, fiecăruia iarbă pe câmp. Căci idolii au grăit deșertăciuni, iar ghicitorii au văzut minciuni și au vestit vise mincinoase; ei mângâie în zadar; de aceea au rătăcit ca o turmă, s-au tulburat, pentru că nu era păstor. Mânia Mea s-a aprins împotriva păstorilor și am pedepsit țapii; căci Domnul oștirilor a cercetat turma Sa, casa lui Iuda, și i-a făcut ca pe calul Său de podoabă în luptă. Zaharia 9:16-10:3.

„Turma poporului Său” este deopotrivă un stindard și pietre (nestemate) pe o cunună. Turma poporului Său este identificată în timpul ploii târzii, căci porunca este să se ceară ploaia târzie la vremea ploii târzii. Turma este pusă în contrast cu „turma” care a mers pe calea ei, mai degrabă decât pe calea cărărilor cele vechi ale lui Ieremia. În vremea ploii târzii, nestematele care sunt turma Lui vor fi calul Său măreț în luptă. Acel „cal măreț” este biserica triumfătoare, reprezentată în cea dintâi mireasă creștină, simbolizată de Petru care, ca un cal alb, în perioada primei pecetei, a ieșit biruind și ca să biruiască.

Și am văzut când Mielul a deschis una dintre pecetei, și am auzit, ca un vuiet de tunet, pe una dintre cele patru făpturi vii zicând: Vino și vezi. Și am văzut, și iată, un cal alb; și cel ce ședea pe el avea un arc; și i s-a dat o cunună; și a ieșit biruind și ca să biruiască. Apocalipsa 6:1, 2.

Prin urmare, Petru este simbolul primei biserici creștine, a apostolilor, în timpul revărsării penticostale a ploii și simbolul ultimei biserici creștine în timpul ploii târzii, care a fost prefigurată de revărsarea penticostală.

Și am văzut cerul deschis, și iată un cal alb; iar Cel ce ședea pe el era numit Credinciosul și Adevăratul, și în dreptate judecă și poartă război. Ochii Lui erau ca o flacără de foc, și pe capul

Lui erau multe diademe; și avea un nume scris, pe care nimeni nu-l știa, afară de El Însuși. Și era îmbrăcat cu un veșmânt înmuiat în sânge; și Numele Lui se cheamă Cuvântul lui Dumnezeu. Iar oștirile care erau în cer Îl urmau călare pe cai albi, îmbrăcate în in subțire, alb și curat. Apocalipsa 19:11-14.

Caii albi reprezintă oastea lui Hristos care este înviată în Ezechiel 37, iar ei sunt Biserica triumfătoare și sunt pietre într-o cunună, căci Hristos Își întemeiază Împărăția Sa de slavă în vremea ploii târzii. Ca reprezentanți ai Împărăției Sale, cei o sută patruzeci și patru de mii sunt nestemate pe cununa care este simbolul Împărăției pe care El o primește la încheierea celor 2.300 de zile, eveniment care a avut loc la 22 octombrie 1844 și va avea loc din nou la legea duminicală. Acea împărăție a cailor albi este ridicată în timpul ploii târzii, când se deschid ferestrele cerului, căci Ioan a văzut calul alb când cerul a fost deschis.

În agitația alfa din 1849, Miller și-a închis ochii în moarte, pentru o mică clipă. Miller a fost Ilie, iar Ilie a murit la 18 iulie 2020 și a zăcut pe stradă 1.260 de zile, până când a ajuns la agitația omega și apoi a fost trezit. Trezirea lui este consemnată ca având loc când omul cu mătura a deschis fereastra cerului pentru a mătura afară gunoiul. Armata cailor albi este ridicată când fereastra cerului este deschisă, iar când aceasta are loc este identificată o separare a adevărului de fals. Acea separare este, de asemenea, identificată în cartea lui Maleahi.

Aduceți toate zeciuielile la casa vistieriei, ca să fie hrană în Casa Mea, și încercați-Mă acum prin aceasta, zice Domnul oștirilor, dacă nu voi deschide pentru voi ferestrele cerurilor și nu voi turna peste voi o binecuvântare, până nu va mai fi loc s-o primiți. Maleahi 3:10.

Duhurile prorocilor sunt supuse prorocilor, iar Ioan, în Apocalipsă, visul lui Miller și Maleahi oferă trei mărturii cu privire la vremea când se deschid ferestrele cerurilor. În visul lui Miller, acest moment este la omega chemării «Vino și vezi». Forfota din alfa a fost atunci când a început împrăștierea, iar omega este momentul în care începe strângerea.

Înainte de a merge mai departe în visul lui Miller, dorim să includem comentariul lui James White asupra visului. James White identifică nestematele adevărate ca fiind adevăratul popor al lui Dumnezeu, iar nestematele contrafăcute ca fiind cei nelegiuți. Eu identific nestematele ca fiind adevăruri în opoziție cu eroarea. Nestematele și nestematele contrafăcute sunt atât mesajul, cât și mesagerii, în contrast cu eroarea și cu mesagerii falși.

Visul fratelui Miller

Următorul vis a fost publicat în Advent Herald, în urmă cu mai bine de doi ani. Atunci am văzut că el descria limpede experiența noastră trecută legată de A Doua Venire și că Dumnezeu a dat acest vis spre folosul turmei împrăștiată.

Între semnele apropierei iminente a zilei celei mari și înfricoșătoare a Domnului, Dumnezeu a rânduit visele. Vezi Ioel 2:28-31; Faptele Apostolilor 2:17-20. Visele pot veni în trei feluri; mai întâi, „din pricina mulțimii grijilor”. Vezi Eclesiastul 5:3. În al doilea rând, cei care se află sub duhul necurat și înșelăciunea Satanei pot avea vise prin influența lui. Vezi Deuteronomul 8:1-5; Ieremia 23:25-28; 27:9; 29:8; Zaharia 10:2; Iuda 8. Iar în al treilea rând, Dumnezeu și-a

învățat întotdeauna poporul Său și încă îl învață, mai mult sau mai puțin, prin vise, care vin prin mijlocirea îngerilor și a Duhului Sfânt. Cei care stau în lumina limpede a adevărului vor ști când Dumnezeu le dă un vis; iar aceștia nu vor fi amăgiți și duși în rătăcire de vise mincinoase.

„Și a zis: Ascultați acum cuvintele Mele; dacă va fi un proroc între voi, Eu, Domnul, Mă voi face cunoscut lui într-o vedenie și îi voi vorbi într-un vis.” Numeri 12:6. A zis Iacov: „Îngerul Domnului mi-a vorbit într-un vis.” Geneza 31:2. „Și Dumnezeu a venit la Laban, Sirianul, într-un vis, noaptea.” Geneza 31:24. Citiți visele lui Iosif, [Geneza 37:5-9,] și apoi istorisirea interesantă a împlinirii lor în Egipt. „La Ghibeon, Domnul i S-a arătat lui Solomon într-un vis, noaptea.” 1 Împărați 3:55. Chipul cel mare și însemnat din capitolul al doilea al lui Daniel a fost dat într-un vis, asemenea și cele patru fiare etc. din capitolul al șaptelea. Când Irod a căutat să-L nimicească pe Pruncul Mântuitor, Iosif a fost avertizat într-un vis să fugă în Egipt. Matei 2:13.

„Și va fi în ZILELE DE PE URMĂ, zice Dumnezeu: voi turna din Duhul Meu peste orice făptură; și fiii voștri și fiicele voastre vor proroci, și tinerii voștri vor vedea vedenii, și bătrânii voștri vor visa visuri.” Faptele Apostolilor 2:17.

Darul prorociei, prin vise și vedenii, este aici rodul Duhului Sfânt, iar în zilele de pe urmă urmează să se manifeste îndeajuns pentru a constitui un semn. Este unul dintre darurile Bisericii Evangheliei.

„Și El a dat pe unii apostoli; și pe alții PROFETI; și pe alții evangheliști; și pe alții păstori și învățători; pentru desăvârșirea sfinților, pentru lucrarea slujirii, pentru zidirea trupului lui Hristos.” Efeseni 4:11, 12.

„Și Dumnezeu a așezat pe unii în Biserică: întâi apostoli, în al doilea rând PROROCI”, etc. 1 Corinteni 12:28. „Nu disprețuiți PROROCIILE.” 1 Tesaloniceni 5:20. A se vedea și Faptele Apostolilor 13:1; 21:9; Romani 7:6; 1 Corinteni 14:1, 24, 39. Atât prorocii, cât și prorociile sunt spre zidirea Bisericii lui Hristos; și nu există nicio dovadă care să poată fi adusă din Cuvântul lui Dumnezeu că ele aveau să înceteze înainte ca evangheliștii, păstorii și învățătorii să înceteze. Dar, zice contestatarul: „Au fost atâtea vedenii și vise mincinoase, încât nu pot avea încredere în nimic de felul acesta.” Este adevărat că Satana are contrafacerea sa. El a avut întotdeauna proroci mincinoși și, cu siguranță, îi putem aștepta și acum, în acest ceas de pe urmă al amăgirii și triumfului său. Cei care resping astfel de revelații speciale pentru că există contrafacerea pot, cu aceeași îndreptățire, să meargă puțin mai departe și să nege că Dumnezeu S-a revelat vreodată omului într-un vis sau într-o vedenie, căci contrafacerea a existat întotdeauna.

Visele și vedeniile sunt mijlocul prin care Dumnezeu S-a revelat omului. Prin acest mijloc El a vorbit profeților; El a așezat darul profeției între darurile Bisericii Evangheliei și a socotit visele și vedeniile printre celelalte semne ale 'ZILELOR DE PE URMĂ.' Amin.

Scopul meu, în observațiile de mai sus, a fost acela de a înlătura obiecțiile într-un chip scriptural și de a pregăti mintea cititorului pentru cele ce urmează.

WM. MILLER,

Low Hampton, N.Y., 3 decembrie 1847. James White, Visul fratelui Miller, 1–6.

1. „Cufărașul” reprezintă marile adevăruri ale Bibliei, cu privire la a doua venire a Domnului nostru Isus Hristos, care i-au fost date fratelui Miller spre a le publica lumii.

2. „Cheia atașată” era maniera sa de a interpreta Cuvântul profetic - comparând Scriptura cu Scriptura - Biblia, propriul ei interpret. Cu această cheie, Fratele Miller a deschis „casetă”, adică marele adevăr al adventului pentru lume.

3. „Giuvaierurile, diamantele etc.” de „toate felurile și mărimile”, „așezate atât de frumos la locurile lor în casetă”, îi reprezintă pe copiii lui Dumnezeu, [Maleahi 3:17,] din toate bisericile și din aproape orice rang și condiție de viață, care au primit credința adventă și au fost văzuți luând o poziție îndrăzneată în pozițiile lor, în sfânta cauză a adevărului. În timp ce se mișcau în această rânduială, fiecare îndeplinindu-și datoria și umblând smerit înaintea lui Dumnezeu, „ei reflectau o lumină și o slavă” lumii, egalată numai de biserica din zilele apostolilor. Mesajul, [Apocalipsa 14:6,7,] a mers, parcă, pe aripile vântului, iar invitația, „Veniți, căci toate sunt acum gata,” [Luca 14:17.] s-a răspândit cu putere și efect.

4. „Oamenii au început să vină, la început puțini la număr, dar s-au înmulțit până au devenit o mulțime.” Când doctrina adventului a fost propovăduită pentru prima dată de fratele Miller și de câțiva alții, foarte puțini la număr, ea a avut un efect neînsemnat și numai foarte puțini au fost treziți prin ea; însă din 1840 până în 1844, oriunde a fost propovăduită, întreaga comunitate a fost trezită.

5. Când îngerul care zbura [Apocalipsa 14:6-7] a început pentru întâia oară să propovăduiască Evanghelia veșnică: „Temeți-vă de Dumnezeu și dați-I slavă; căci a venit ceasul judecății Lui,” mulți au strigat de bucurie în perspectiva venirii lui Isus și a restaurării; însă aceștia, mai târziu, s-au împotrivit, au batjocorit și au ridiculizat adevărul care, cu puțin înainte, îi umpluse de bucurie. Ei au tulburat și au împrăștiat nestematele. Aceasta ne aduce la toamna anului 1844, când a început vremea împrăștierii.

Luați aminte la aceasta: tocmai aceia care odinioară „au strigat de bucurie” au fost cei ce au tulburat și au risipit nestematele. Și nimeni nu a risipit turma cu atâta eficacitate și nu a dus-o în rătăcire, de la 1844 încolo, ca aceia care odinioară au predicat adevărul și s-au bucurat de el; dar care, de atunci, au tăgăduit lucrarea lui Dumnezeu și împlinirea profeției în experiența noastră adventă anterioară.

6. „Bijuteriile false și moneda contrafăcută” care au fost împrăștiate printre cele autentice reprezintă în mod clar convertiți falși, sau „copii străini” [Osea 5:7], de când ușa a fost închisă în 1844.

7. „Murdărie și așchii, nisip și tot felul de gunoaie” reprezintă diferitele și numeroasele erori care au fost introduse printre credincioșii în A Doua Venire, încă din toamna anului 1844. Aici voi menționa câteva dintre ele.

1. Poziția pe care unii dintre „păstori” au adoptat-o în mod prezumțios imediat după ce a fost dată Strigarea de la Miezul Noptii, anume că puterea solemnă, înmuietoare, a Duhului Sfânt, care a însoțit mișcarea din luna a șaptea, a fost o influență mesmerică. George Storrs s-a numărat printre primii care au luat această poziție. Vezi scrierile lui de spre sfârșitul anului 1844, în *Midnight-Cry*, pe atunci publicat în New York City. J. V. Himes, la Conferința de la Albany, în primăvara anului 1845, a spus că mișcarea din luna a șaptea a produs mesmerism de șapte picioare adâncime. Acest lucru mi-a fost spus de cineva care a fost de față și a auzit remarca. Alții care au luat parte activă la strigarea din luna a șaptea au declarat de atunci că mișcarea ca fiind lucrarea Diavolului. A atribui lucrarea lui Hristos și a Duhului Sfânt Diavolului era, în zilele Mântuitorului nostru, blasfemie, și este blasfemie și acum. 2. Numeroasele încercări privitoare la un timp determinat. De când s-au încheiat cele 2300 de zile în 1844, au fost stabilite, de către diferiți indivizi, destul de multe date pentru încheierea lor. Procedând astfel, ei au înlăturat „reperele” și au aruncat întuneric și îndoială peste întreaga mișcare adventă. 3. Spiritismul cu toate fanteziile și extravagantele lui. Acest vicleșug al Diavolului, care a înfăptuit o lucrare înfiorătoare de moarte, este foarte potrivit reprezentat prin „așchii” și „tot felul de gunoaie.” Mulți dintre cei care au înghițit otrava spiritismului au admis adevărul experienței noastre advente trecute, iar din acest fapt mulți au fost făcuți să creadă că spiritismul a fost rodul firesc al credinței că Dumnezeu a condus marile mișcări advente din 1843 și 1844. Petru, vorbind despre cei care vor „aduce erezii pierzătoare, tăgăduind chiar pe Stăpânul care i-a cumpărat”, spune: „DIN PRICINA CĂRORA CALEA ADEVĂRULUI VA FI VORBITĂ DE RĂU.” 4. S. S. Snow mărturisind că este „Ilie Proorocul.” Acest om, în cariera lui stranie și sălbatică, și-a jucat, de asemenea, partea în această lucrare a morții, iar cursul său a avut tendința de a aduce adevărata poziție pentru sfinții care așteaptă în dispreț, în mintea multor suflete cinstite.

La acest catalog de erori aș putea adăuga multe altele, precum „o mie de ani” din Apocalipsa 20:4, 7, plasată în trecut, cei 144.000 din Apocalipsa 7:4; 14:1, cei care „s-au ridicat și au ieșit din morminte” după învierea lui Hristos, doctrina „fără fapte”, doctrina nimicirii pruncilor, etc., etc. Aceste erori au fost propagate cu atâta sârguință și cu insistență impuse turmei așteptătoare, încât, la vremea când Fratele Miller a avut visul, adevăratele nestemate erau „îndepărtate dinaintea ochilor”, iar cuvintele profetului erau aplicabile — „Și judecata s-a întors înapoi, iar dreptatea stă departe”, etc., etc. Vezi Isaia 56:14.

Pe atunci nu era în țară nicio gazetă adventă care să susțină cauza adevărului prezent. „Day-Dawn” a fost cea din urmă care a apărat poziția adevărată a turmei mici; dar aceasta a încetat să mai apară cu câteva luni înainte ca Domnul să-i dea fratelui Miller acest vis; și, în ultima ei zvâcnire muribundă, i-a îndreptat pe sfinții osteniți, care suspinau, către 1877, aflat atunci la treizeci de ani în viitor, drept timpul izbăvirii lor finale. Vai! vai! Nu e de mirare că fratele Miller, în visul său, „a șezut și a plâns” pentru această tristă stare de lucruri.

8. Caseta reprezintă adevărul advent pe care Fratele Miller l-a făcut cunoscut lumii, așa cum este indicat de pilda celor zece fecioare. Matei 25:1-11. Întâi, timpul, 1843; al doilea, timpul zăbovirii; al treilea, strigarea de la miezul noptii, în luna a șaptea, 1844; și al patrulea, ușa închisă. Nimeni dintre cei care au citit, de la 1843 încolo, periodicele despre A Doua Venire nu va nega că Fratele Miller a susținut aceste patru puncte importante din istoria adventă. Acest

sistem armonios al adevărului, sau «casetă», a fost sfărâmat în bucăți și împrăștiat printre gunoaie de către cei care și-au lepădat propria experiență și au tăgăduit chiar adevărurile pe care ei, împreună cu Fratele Miller, le-au predicat lumii cu atâta neînfricare.

9. Omul cu 'perie de murdărie' reprezintă lumina limpede a adevărului prezent, așa cum este pusă în lumină de solia celui de-al treilea înger, [Apocalipsa 14:9-12,] care curăță acum rămășița de erori. Cauza adevărului prezent a început să renască în primăvara anului 1848 și, de atunci până în prezent, a fost în ascensiune și a câștigat tărie. 'Peria de murdărie' se află în mișcare, iar erorile se risipesc înaintea luminii limpezi a adevărului, iar unele dintre giuvaerurile prețioase, care cu puțin timp în urmă erau acoperite și înlăturate din vedere de întuneric și eroare, stau acum în lumina limpede a adevărului prezent.

Această lucrare de scoatere la iveală a nestematei și de înlăturare a erorii sporește cu repeziciune și este menită să înainteze cu putere crescândă, până când toți sfinții vor fi căutați și aflați și vor primi sigiliul Dumnezeului celui viu. Comparați aceasta cu capitolul treizeci și patru din Ezechiel, și veți vedea că Dumnezeu a făgăduit să-Și adune turma care a fost împrăștiată în această zi întunecoasă și înnorată, de la 1844 încoace. Înainte ca Isus să vină, „turma mică” va fi strânsă în „unitatea credinței”. Isus curățește acum „pentru Sine un popor deosebit, zelos pentru fapte bune”, și când va veni va găsi „biserica Lui fără pată, nici zbârcitură, nici ceva de felul acesta”. „A cărui vânturătoare este în mâna Lui, și El Își va curăți pe deplin aria și Își va strânge grâul în jitniță, etc.” Matei 3:12.

10. Al doilea 'cufăr, mult mai mare și mai frumos decât cel dintâi', în care au fost adunate 'nestematele', 'diamantele' și monedele care fuseseră împrăștiate, reprezintă câmpul larg al adevărului prezent viu în care va fi strânsă turma împrăștiată, chiar 144.000, toți având sigiliul Dumnezeului celui viu. Niciunul dintre diamantele prețioase nu va fi lăsat în întuneric. Deși unele nu sunt mai mari decât vârful unui ac, ele nu vor fi trecute cu vederea și lăsate la o parte în această zi când Dumnezeu Își strânge nestematele. [Maleahi 3:16-18] El Își poate trimite îngerii și îi poate scoate în grabă, așa cum l-a scos pe Lot din Sodoma. 'O lucrare scurtă va face Domnul pe pământ.' 'O va scurta în neprihănire.' Vezi Romani 9:28. James White, Note de subsol la Visul fratelui Miller.